перець

№ 11 (430). РІК ВИДАННЯ XX | Ціна 1 крб. | КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1960

У цьому номері

★ *Наша виставка збагатилася... (Зразки й експонати: чого не слід купувати). (Стор. 2).*

★ *Про білі халати та чорну совість. (Стор. 3).*

★ *Як начальник Динькін полюбив лопату. (Стор. 4).*

★ *Бесіда Перця з отцями Федором і Василем про свиню в церкві та про аліменти. (Стор 5).*

★ *Про одну справу, вельми ясну, та про Станіславську прокуратуру обласну. (Стор. 7).*

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДЛЯ ЗВІТУ В ОБЛАСТЬ

Павло КЛЮЧИНА

Скажем слово про діброви

Над садами, над гаями
Йде весна із солов'ями.
Та ще мало в нас гаїв,
Щоб прийняти солов'їв.
Тож сьогодні наша мова
Про сади та про діброви:
Чом не скрізь сади стоять?
Чом діброви не шумлять?
За селом у чистім полі
Зеленіють дві тополі,
А звітують у райплан:
— Лісосмуга на весь лан!
У степу одним одну
Посадили бузину,
А в район звітують знову:
— Посадили ми діброву!

Ми садили в полі клени,
Щоб шумів заслін зелений.
А сьогодні в тім заслоні
Розпрягають хлопці коні.
Посадили, як уміли,
Доглядати не схотіли.
А тепер питаєм кленів.
— Чом ви, клени, не зелені?
Посадили ясеночки
Серед поля в два рядочки.
І сказали: будуть жити...
Та й забули їх полити.
Там, де річка невеличка,
Устромив одну вербичку
І горлає на весь край:
— Ой, дівчино, шумить гай!

Грушу-дичку молоду
Притулили у саду
І кричать на всі лади:
— Омолоджуєм сади!

Років три тому назад
Ми отут садили сад.
Не страшні йому морози...
Бо його вже з'їли кози.

Хлопець п'яний чи тверезий
У гаю зламав березу.
Каже: — Ще одну зламаю...
Розвивайся, зелен гаю!

Поза гаєм, понад лугом
Простяглася лісосмуга.

Придивився голова:
Будяки та кропива.

Ми просили чорноброву
Показати нам діброву.
Повели нас до ріки —
Показали на пеньки.

Щоб рясні сади шуміли,
Щоб діброви зеленіли,
Треба дерева садити
Більше в землю, менше в звіти,

Треба, звісно, й поливати,
Доглядати, не ламати.
А тоді ходи й співай:
— Ой, дівчино, шумить гай!

Виставка ширнетреба

Наша виставка збагатилася
Експонатами новими.
Поспішайте, громадяни,
Ознайомитися з ними!

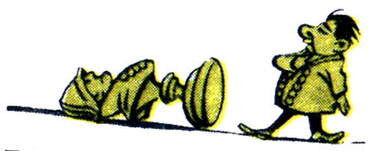

ГАРМОНІЙНИЙ БРАК

Це трапилося на Поліській швейній фабриці (Київська область). Нашила та фабрика велику купу чоловічих костюмів. І вирішив директор Саричев опробувати вироби своїх майстрів. Коли він одягнув на себе коричневий піджак, всі вигукнули:
— Ой лишенько, на кого ви схожі!
— На Наполеона? — самозадоволено обсмикнувся директор.
— Ні, на гармонію.
І це була правда: чорні гудзики, пришиті до коричневих костюмів, справді дуже нагадували клавіатуру.
Кажуть, директор весело сміявся. І дарма! З такою «гармонією» можна дограться...

ПЕРЕВЕДЕНА МАТЕРІЯ

Переяслав-Хмельницька швейна фабрика шиє бавовняні плащі. Шиє, як у відомій баєчці:
— Що ваші дівчата роблять?
— Шиють та співають.
— А мати?
— А мати порють та плачуть...
Недавно одна авторитетна комісія переглянула 548 плащів цієї фабрики і чисто всі забракувала, бо коміри до тих плащів були попришивані косо-криво...
А директор фабрики Карнаухов хоч би ж тобі скривився...

ЧОМУ ПРИЙМАЧ ПЛАКАВ...

Недавно один споживач придбав столик, змайстрований на Дарницькому фанерному комбінаті (Київ).
Привіз покупку додому, поставив на неї приймача.
Пошипів трохи приймач та вплач:
— Ой, нащо ж ти це страхіття купив? Навіщо такі великі гроші вгатив? Куди твої очі дивилися? Він же весь кострубатий, рябий, замурзаний!
І тепер той приймач тільки й знає, що на всіх хвилях однієї співає:
— Ви ж мене підманули!
Ви ж мене підвели!
Як бачите, залізна душа приймачева не витримала наруги бракоробської. Що ж тоді про самих споживачів казати?

ПОКОРОБЛЕНІ КОРОБКИ

Сімферопольський мебльовий комбінат випускає шафи для одягу. Прикмети цих шаф такі: зроблені вони з сирого дерева, покороблені, дверцята не зачиняються. Крім того, фарба на шафах береться пухирями, пухне просто на очах.
Цей комбінат на бракові вже не раз, пробачте, «попух». Проте директор Гусєв не здається. Його умовляють, лають, навіть лякають, але все це — як горохом об фанеру: тріску багато, а діла нема...

ЕЛЕКТРИЧНІ «ДІРОКОЛИ»

Харківський завод швейних машин (директор Рашевський) випускає портативні електричні швейні машини «М-4».
Як це добре, що ті машини портативні, тобто невеличкі, місця мало займають!
Купить таке чудо якась необачна швачка, нарве купу ниток, понабиває в матерії дірок, зашиється по вуха, та й засуне покупку під ліжко, у найдальший куток, щоб і очі її не бачили.
Буває, що харківські «умільці» цілий місяць машини клепають, а оглянуться назад — аж вони майже всі серед браку лежать...
Отак в бракороби пошилися!

КОСО-КРИВО ЕМАЛЬОВАНЕ, ПУЗИРЯМИ РОЗМАЛЬОВАНЕ

— Ні дна, ні покришки!
Так тепер кажуть про вироби Львівського емальзаводу.
Якісь чудернацькі каструлі та миски виходять з того заводу — емаль від них відколюється, покришки коробляться, а та емаль, яка не відпадає, пузирями береться.
Але спробуйте сказати директорові емальзаводу Кобликові, що він панькається з бракоробами, — о, як він у пузир полізе!

ФАРБОВАНА РЕПУТАЦІЯ

Станіславський міськпромкомбінат (директор Подгорнов) робить фарби. Фарби ті брудні, темні, для ока неприємні. Три доби вони висихають, а потім ще три доби до всього липнуть.
Не вадило б самому директорові стола свого службового власною продукцією пофарбувати! Тиждень до столу підійти боявся б, ходив би по комбінату та до своїх бракоробів пильно придивлявся.
Бо інакше можна нікудишніми фарбами обмазати свою репутацію по самісінькі вуха.

«ОЙ, ПОМАЛУ-МАЛУ, ДИРЕКТОРЕ, ГРАЙ!»

Про домри, які випускає Одеська музична фабрика (директор Сокольський), нічого не скажеш, крім поганого. Інструменти ніякій настройці не піддаються, щілин на них більше, ніж струн.
Але то півбіди: скрипки ця фабрика робить ще гірші — з кривими деками й нерівними грифами.
Розповідають очевидці, що директор фабрики якось узяв новеньку скрипку в руки, повів смичком по струнах, а вона як заголосить:
— Ой, помалу-малу, директоре, грай,
Та не врази серденька мого украй.
Що той бракороб
Із мене зробив?
Тільки добре дерево
зі світу згубив!

ТЯЖКИЙ ХРЕСТ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не втечете, папашо! Ви мене породили, ви мене й годувати будете.

БІЛІ ХАЛАТИ І БРУДНІ РУКИ

Що таке хабарництво і що таке хабарник?

Юристи, звичайно, мають у цьому питанні свою професійну думку, визначення і навіть відповідні статті, згідно з якими «відзначають» діяльність хабарників. У побуті хабарництво кваліфікується як крадіжка, підтримана добровільною згодою на цю крадіжку самого потерпілого. Словом, лізе вам людина нахабно до кишені, а ви не тільки не кличете міліціонера, а ще й приємно посміхаєтесь: «Цупте, цупте, не соромтесь! Я й другу кишеню підставлю».

Може, й справедливо, що юристи звинувачують обох: і того, хто дає, і того, хто бере. Може, й справедливо. Але чи завжди? Адже хабарник, як і кожний злочинець, прекрасно знає, по якій статті, скільки йому можуть дати, і тією ж таки статтею залякує того, хто дає. Тоді, виходить, не давати? Звичайно, не давати, але... Але хабарник не дурний, він створить такі умови, що жертва його, хоч не хоч, мусить заплатити.

Хабарництво примудрилося не вмерти разом з капіталізмом. Пережило його. Давайте ж добивати хабарництво. Підемо не до якогось там кустаря-одинака, не на торговельну базу, де, може, давненько були ревізори. Знайомитись будемо не з спекулянтами, не з маклаками чи іншими малошановними типами.

Ми познайомимося з людьми найгуманнішої в світі професії, з лікарями.

Ніна Арнольдівна Ланда працює тепер у пологово-гінекологічному відділенні Боярської лікарні (Київщина) рядовим лікарем. Але ще зовсім недавно вона завідувала цим відділенням. Саме на цей період її біографії і припадає буйний розквіт хабарництва у керованому нею відділенні. Ніна Арнольдівна не кустар-одинак і не маклер, який за сотню карбованців допоможе вам обміняти квартиру без балкона на квартиру з балконом. Ніна Арнольдівна — особа високоінтелектуальна, що стверджується дипломом. І, звичайно, бруднити руки якоюсь сотнею карбованців вона не буде. Для цього у відділенні є акушерки і санітарки, які під чулим керівництвом лікаря Ланди дуже швидко засвоїли її стиль роботи.

«Тарифи» у Ніни Арнольдівни сягали 500—700 карбованців. Є такі гроші — лягай на операційний стіл або на ліжко в палаті, нема — шукай іншу лікарню і інших лікарів.

— Місць у відділенні нема. — таким «гаслом» зустрічала Ніна Арнольдівна кожну хвору жінку, яка переступала поріг гінекологічного відділення. Якось так сталося, що лікар Ланда забула одну маленьку деталь: лікарня не готель. Коли в готелі можуть прийняти, а можуть і не прийняти, то в лікарні хворого повинні прийняти. Виявилася ще одна деталь. Коли хвора не наполягала, а мовчки шелестіла асигнаціями, місце у відділенні моментально знаходилося.

Ми не будемо зараз деталізувати таксу, так старанно опрацьовану Ніною Арнольдівною, не будемо «відбивати хліб» у слідчих органів. Варто сказати, що звичайний аборт у Боярській лікарні коштував 500 карбованців. Не мало, не багато. Інші операції та лікувальні процедури цінувалися відповідно таксі, які дорожче, які дешевше.

Один злочин тягнув за собою інші. Доходило до того, що двох хворих жінок клали на одне ліжко, багато операцій закінчувалося ускладненнями.

Лікар-гінеколог Даландуцька Л. Г. не відставала від Ланди. Грубе ставлення до хворих, хабарі, зневажливе ставлення до молодшого медперсоналу характеризує роботу цього, з дозволу сказати, лікаря.

Кажуть, у сім'ї не без виродка. Проте здорова сім'я може і виродка перевиховати. Але біда, коли виродок не один, і ще більша біда, коли сім'я не перевиховує тих виродків.

Головлікар Боярської лікарні Павло Олександрович Іванов — хороший спеціаліст і чесна людина. Але в нього не вистачило мужності вдарити по руках хабарників, а то й виштовхнути з лікарні в три шиї.

Щодо заступника головлікаря, то йому можна вибачити. На рідну дружину, само собою, не міг він знайти управу. Отож Зіновій Володимирович Ланда хабарникам не заважав. Хто ж собі ворог? Грошики ж котилися у спільну кубушку!

Є ще одна людина, яка повинна була б знати все, що діється в лікарні. Це завідуючий райздороввідділом М. Г. Селицький. І цьому нічого закинути не можемо. Він знав. Добре знав, хто бере, за що бере і по скільки бере Знав і мовчав. Мовчав, правда, не весь час, бо, коли зібралися над хабарниками чорні хмари, Селицький поспішив повідомити в редакцію районної газети «Шлях до комунізму» прізвища кращих лікарів і серед них назвав... Ланду Н. А. Стаття була надрукована в газеті, і в тій статті хабарниця з дипломом лікаря Ланда відмічалася, як одна з кращих працівників охорони здоров'я.

Так М. Г. Селицький, ввівши в оману редакцію газети, нашвидкуруч спорудив громовідвід над головами хабарників. Треба сказати, що громовідвід діло своє зробив. Рішенням виконкому Києво-Святошинської райради лікаря Ланду Н. А. знято з посади зав. відділенням і... все.

Працює, як працювала.

...У лікаря повинні бути чисті руки. Це само собою. З брудними руками лікар не сміє підійти до хворого.

З брудною совістю теж. Руки дезинфікувати легше, провести дезинфекцію забрудненої совісті значно складніше. Але потрібно. Білі халати не сумісні з брудними руками, а тим паче з брудною совістю.

Микола БІЛКУН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви на яку наживку ловите?
— На чисту воду!..

Динькін і лопата

Конфлікти з технікою у В. Х. Динькіна почалися в ранньому дитинстві.

Після того, як нерозторопна няня якось викинула його з коляски, присутня при катастрофі матуся майбутнього інженера сплеснула руками:

— Проклята техніка!

Ці слова Динькін запам'ятав на все життя і з того часу зненавидів техніку. Минали роки, став Динькін гірничим інженером і робив все можливе, щоб відгородити себе від техніки, а заодно і від зайвого клопоту.

У цей час доля «кинула» гірничого інженера Динькіна на трест «Місцевпромвугілля».

І треба віддати йому належне, він зробив усе для того, щоб осоружна техніка не прорвалася на шахти керованого ним тресту.

— Кайло, обушок, лопата — ніколи не підведуть! — патетично вигукнув він.

Але одного разу хитра техніка мало не прошмигнула в трест. Хтось із гірників запропонував модернізувати доісторичну машинерію.

— Що? — аж побілів керуючий. — Удосконалена лопата це вже не лопата, а техніка! А з технікою клопоту не оберешся.

Минув час, і Динькіна було призначено начальником великого шахтоуправління 17-17-біс комбінату «Сталінвугілля»

— Ідіть і керуйте! — благословили його в раднаргоспі.

Динькін спробував огинатися.

— Розумієте, там техніка...

— Для нас головне — план вуглевидобутку, — заспокоїли його.

І Динькін погодився. Перш за все він ознайомився з наявною технікою. Виявилося, що в двох лавах лежать два вуглекомбайни... Те, що вони лежать, трохи заспокоїло начальника.

— Лежать, і хай лежать. Менше мороки з ними буде. А скільки людей працює на шахті 17-17-біс? Ага, 3106 чоловік, з них 438 на поверхні... Зробимо так, щоб стало 3132 і 593 робітники. Ну, трохи додамо робочих рук і на шахту № 30.

Динькін швидко скликав авторитетних товаришів: головного інженера Линника, головного механіка Кузнецова та головного енергетика Малова.

— Є пропозиція оголосити набір робочої сили!

І авторитетні товариші одноголосно схвалили пропозицію начальника.

— А як у нас з технікою? — запитав Динькін.

— Обушків понад тисячу! — бадьоро вигукнув Линник.

— А лопат ще більше! — озвався Кузнецов.

— Ну, тоді за роботу!

І почалась робота! Гриміли обушки — грюк-грюк, гарчали лопати — гар-гарр... Немов зачаровані, дивились на все це комбайни «Донбас» і «Гірник», а транспортери і породонавантажувальні машини зупинилися від подиву.

Динькін персонально спустився в шахту, щоб на власні очі побачити свої «нововведення» в дії.

У забоях було тісно і людно, як на ярмарку. Обушки і лопати працювали на повну потужність. Справжня техніка їм не заважала. У комбайні був зіпсований кабель, на північному квершлазі третій місяць валявся редуктор транспортера «СКР-11».

На першій дільниці у такому ж транспортері згорів мотор, на десятій дільниці виявились заживо похованими породонавантажувальна машина, колонкове свердло, вентиляційні труби.

Словом, техніка нікому тут рук не зв'язувала, і руки у всіх були зайняті... як не обушком, то лопатою.

Але найкраще Динькін переконався в тому, що техніка річ марудна, саме на шахті № 30.

Свого часу там на головному водовідливі було встановлено автоматичну апаратуру. Завдяки «піклуванням» механіка Одноралова, апаратура автоматично вмерла.

— Скільки коштувала оця цяцька? — поцікавився Динькін.

— Понад тридцять тисяч карбованців.

— От бачите. А скільки на ці гроші обушків можна купити!

Треба було бачити, як Динькін і головний інженер Віктор Юхимович Линник взялися «розшивати» затор на вуглезбагаченні. Вони категорично відхилили пропозиції механізувати ці роботи!

— Додатково пошлемо туди тридцять чоловік.

— Ви кустар, товаришу Линник, — заперечив Динькін, — не тридцять, а шістдесят. Що б там не казали, а живі руки ніколи не підведуть. Не те, що мертва машина.

У цей час до кабінету зайшли робітники з лісного складу. Вони виклали свої претензії:

— Кран не працює!

— Розвантажуємо і навантажуємо ліс вручну!

— Колія розвантажувального майданчика лежить набагато нижче самого майданчика, а повинно бути навпаки!

— Добре, добре, підкинемо вам людей! — пообіцяв начальник.

Відвідувачі заперечили:

— Та нас там і без того стільки, що повернутись ніде. Ви краще накажіть завскладові Кондратьєву, щоб він техніку...

Динькін скривився:

— Лізете тут з дурницями! Тільки план виконувати заважаєте!

А з планом дійсно була біда... Тільки за перший квартал шахтоуправління заборгувало країні близько п'яти тисяч тонн вугілля. Динькін з цього сумного факту зробив такий висновок:

— Треба знову оголосити набір робочої сили!

Хтось несміливо заперечив:

— Можуть потилицю нагріти...

— Дурниці, не нагріють. Розклеюйте оголошення!

...І дійсно. У раднаргоспі ніхто антимеханізаторам потилиці не нагрів.

Отож і розклеюють вони свої оголошення й досі.

В. БІЛОУСОВ.

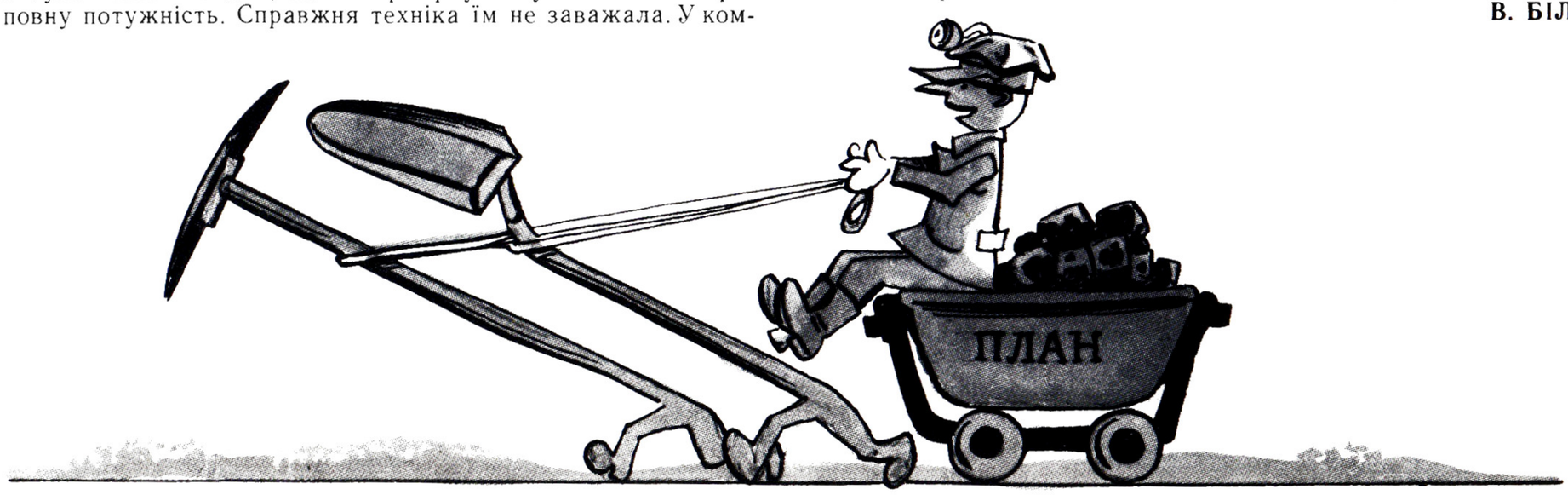

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Виручай хоч ти, братику, бо гусінь усі садки поїсть.

ІНТЕРВ'Ю ПЕРЦЯ

Оце інтерв'ю має один дуже серйозний недолік. Прочитають його десь у попівському відділі кадрів і можуть заходів вжити. Батюшечок, які втратили моральне обличчя, з парафій потурять, а на їхні місця «кращих» пришлють. Вийде так, ніби Перець за чистоту попівських рядів дбає. Нічого подібного! Перець вважає не сумісними такі поняття, як мораль і попівське ремесло, а інтерв'ю своє наводить для того, щоб і віруючі і невіруючі побачили, як батюшечки виконують святі заповіді: «Не оскверни храму божого» та «Люби ближнього свого».

Зустріч Перця з святим отцем Федором Жерновим відбулась в селі Великі Кошарища, Коростишівського району на Житомирщині.

Бесіда точилася приблизно в такому плані:

ПЕРЕЦЬ. Яка це у вас, отче, причина приключилася в церкві? Нечистий завівся наче?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. Нечиста...

ПЕРЕЦЬ. Сила?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. Свиня...

ПЕРЕЦЬ. У самісінькій церкві?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. У вівтарі.

ПЕРЕЦЬ. Як же ж вона туди забігла?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. Та через царські врата. Страховки злякалася...

ПЕРЕЦЬ. А ви докладніше, докладніше, нашим читачам буде цікаво...

ОТЕЦЬ ФЕДІР. Ну, значить, приїхав у село агент по страхуванню... А свиня моя страх як не хотіла страхуватися. Мусив я її в церкві на той час переховати.

ПЕРЕЦЬ. Осквернили, значить, храм?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. А я її потім заколов. Не оскверняй, суча дочко, храму. Божа кара впала на неї.

ПЕРЕЦЬ. А на вас?

ОТЕЦЬ ФЕДІР. А на мене ні. Я застрахований.

Заспокоєний тим фактом, що богові ніколи було покарати отця Федора, Перець зустрівся з отцем Василем Слотиляком у селі Залісся, Мельнице-Подільського району на Тернопільщині.

ПЕРЕЦЬ. Що це у вас таке, отче Василю? Повісточка?

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ. Та повісточка, хай їй грець! До суду...

ПЕРЕЦЬ. Мабуть, до божого?

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ. Е, коли б то так! Я б там, прошу, викрутився. А то до народного. Во ім'я отця з сина аліменти стягнути хочуть.

ПЕРЕЦЬ. Во ім'я чийого отця?

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ. Мого ж таки, прошу. Батька, значить. Каже, що на шматок хліба навіть не даю йому. А навіщо йому, посудіть самі, той хліб, коли він його не має чим їсти? Зуби на старості років повипадали. Одна заморока.

ПЕРЕЦЬ. І багато з вас стягнуть?

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ. Е, прошу вас! З мене багато не можуть стягнути. Самі дрібниці. Спасибі голові нашої сільської Ради Гультаю та секретареві Гуманюку. Дали мені таку довідочку, ніби я заробляю триста тридцять п'ять карбованців на місяць. А з тих трьохсот які ж аліменти? Не дуже мій батенько розжиріє.

Закінчуючи інтерв'ю з святими отцями, Перець за одним хоче подякувати товаришам Гультаю і Гуманюку за таке зворушливе піклування про добробут отця Василя і запитати їх: якими тарифами вони користувалися, визначаючи середній попівський заробіток?

Мал. Л. КАПЛАНА.

ХОВАЙСЯ, РИБКО!

Недарма сказано: пусти дідька в хату, то він і на піч залізе. Так воно й вийшло.

Гурного Петра Олександровича призначили громадським інспектором облрибінспекції по місту Первомайську. Ох, і взявся ж він до роботи! Вдень і вночі чатує на річках Південний Буг та Синюха, які омивають місто. І вже не прогавить Гурний — найхитрішого браконьєра впіймає і відбере в нього снасть.

А вночі цією ж снастю інспектор сам... рибку ловить. Нащо вже спритна молодичка його дружина, а й вона не встигає за день розпродати на базарі той улов. Ховайся, рибко, від інспектора!

Був Гурний чоловік як чоловік, а коли пошився в інспектори, то надувся, як жаба в болоті, і почав людям капості робити.

Санітарка родильного будинку Людмила Гнатівна Каневська тільки на сковороді може рибу впіймати. А отже склав Гурний фіктивного акта, що вона браконьєрствувала, і передав справу до суду.

Викликали Каневську до Лисої Гори, бо там суд мав бути. Поїхала жінка за 25 кілометрів. А позовники Петро Гурний та дільничний інспектор Марія Яковенко не з'явилися. Довелося Каневській ще раз на той суд їхати. Тільки для того, щоб почути: «доказів нема, справу закрити».

Обласна газета «Південна правда» писала про той суд у фейлетоні «З заплющеними очима».

— Ну, тепер Гурний тільки булькне! — сказали первомайці.

І помилилися...

Рибак рибака бачить здалека. Старший інспектор Миколаївської держрибінспекції Заводюк, довідавшись, що браконьєр і сутяга Гурний потрапив у сіті, поспішив йому на поміч. Він так уже старався, що з Гурного зробив святого.

Та ось святий знову нагрішив. Працівники міліції спіймали його на гарячому: відібрали капронові сіті і виловлених ним лящів.

І знову той же старший інспектор Заводюк подав свій голос. Він надіслав прокуророві м. Первомайська т. Сичову такого хитромудрого папірця:

«Матеріал про порушення правил рибальства громадським інспектором Гурним П. О. нами розглянутий. На нього накладено адмінштраф 100 крб.

З свого боку просимо встановити за ним найсуворіший контроль».

Має тепер клопіт Первомайська прокуратура. Кидай всю роботу та й ходи по п'ятах за отим Гурним.

Дивлячись на цю кумедію, вже й риба заволала:

— Захистіть нас від таких захисників, як Гурний та Заводюк.

М. МІЛЄВ.

— Треба буде замовити замість дерев'яної скляну вивіску.

Дружне перце!

Якщо хочеш покуштувати дорогої води, приїдь, будь ласка, до нас в Ірміне, Луганської області, на вул. Тупикову, на якій живуть шахтарі й будівельники. Мешканцям цієї вулиці, щоб принести відро води, доводиться мандрувати 300—400 метрів, аж на вул. Ворошилова. Влітку, коли тепло й сухо, то це півбіди, а восени, чи взимку — ох, і довгою ж здається ця дорога! Та ще й трамвайну колію переходити треба і шосейну дорогу, по якій машини так і шугають одна за одною.

Наша вулиця не нова, існує вона з 1935 року. То, може, хоч до 25-річного ювілею міськрада спроможеться провести водогін? Ото справді було б свято на нашій вулиці!

М. МИРОНЕНКО,
Л. КОЗЛОВСЬКИЙ.

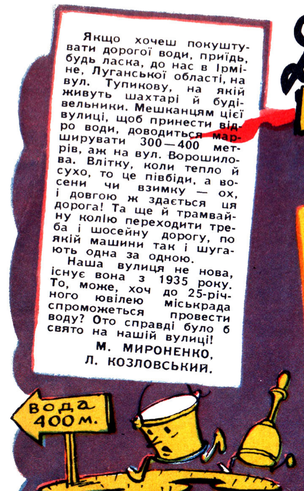

Ми знаємо, що здоров'я в тебе хороше. Але якби тобі, не доведи доле, занедужалось, то не йди до нашого медпункту. Краще обійди його.

У нашому селі Олександрівці є хатка на курячих лапках. Отож у тій хатці і міститься медпункт, родильний будинок і аптечний пункт. Там така тіснота, що й здоровий, туди зайшовши, виходить хворим: так намнуть йому пацієнти боки.

А обслуговує цей медпункт жителів дев'яти населених пунктів, робітників Костобоберського лісництва та сусідньої будови.

Що ж воно виходить? Колгосп ім. Сталіна — мільйонер. Костобоберське лісництво щороку виготовляє на продаж більше десяти хороших будинків. Сільрада щороку виплачує за оту хижу, в якій міститься медпункт, 1200 крб. орендної плати. А щоб збудувати нове, хороше приміщення для медичного закладу — нікого нема.

Голова колгоспу т. Глухарєв і голова сільради т. Осадчий інколи заходять до медпункту і щоразу стукаються головами об одвірок, бо вони люди високенькі, а двері дуже низенькі. Гулі набивають і чортотву матір споминають, а з будівництвом медпункту не кваплять ся.

Нагадай, Перче, нашим головам, що здоров'я — всьому голова.

ОЛЕКСАНДРІВЦІ.

с. Олександрівка,
Семенівського району,
Чернігівської області.

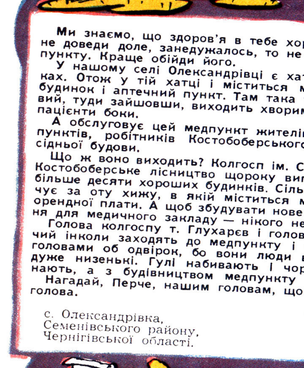

Чи відомо тобі, чому в нас на станції Ладижин, Одеської залізниці, простоюють вагони з вантажем? Не знаєш? Пояснюємо: тому, що вночі темно.

А темно чому? Бо керівники Вінницької контори «Сільелектро» ніяк не спроможуться провести до нас електролінію від села Оляниця, Тростянецького району, хоч від того села до нас рукою подати.

Та найцікавіше в усій цій історії те, що підпорядковані «Сільелектро» ГЕС вже заплатили за простір вагонів 16 тисяч карбованців штрафу. Адже більшість вантажів вони одержують саме з нашої станції.

А хто винен?

Самі ж і винні!

Розтлумач ти їм це, Перче!

Л. ТЕЛЬКО,
начальник станції,
Н. БОБРИК,
голова місцевкому.

Харківський тракторний завод випускає машину «ДТ-14». Дуже хороша машина! Вона може орати, боронувати, підгортати, сіяти. Одного тільки робити не може — сама собі роздаточні шестерні штампувати. Воно б, звичайно, краще було, якби ці запасні частини виробляв завод, але там, мабуть, сидять люди широких масштабів і вони не хочуть розмінюватися на деталі.

А жаль. Жаль машини, і грошей, за неї сплачених, жаль: 12 960 карбованців на смітнику не валяються.

А вони валяються. Бо виходить, ми не можемо використовувати машину «ДТ-14» за призначенням. Інформуємо тебе про це, Перче. Певні, що ти не полінуєшся і передаси нашу інформацію керівникам Харківського раднаргоспу.

Хай знають, як підлегли їм тракторобудівники про свої ж машини дбають...

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ «ДРУЖБА».
Підволочиський район,
Тернопільської області.

Порадь працівникам лінійного відділення залізничної міліції станції Красний Лиман, як їм із скрутного становища вибратися. А потрапили вони в біду через свого начальника Ковальова.

Недавно з червоного кутка відділення зникло піаніно. Багато сил докладали працівники міліції, щоб розшукати його. А коли знайшли, зойкнули в один голос і за голови вхопилися. Узяв те піаніно не хто інший, як сам начальник відділення Ковальов. Поставив він його у власній квартирі і одним пальцем «чижика» грає.

От і спробуй, любий Перче, порушника покарати і авторитет начальника не підірвати!

П. ДОНЕЦЬКИЙ.
Сталінська область.

Одержали ми з шахти Боково-Платівська (трест «Краснолучвугілля») два вагони вугілля. Дивимося — вагони як вагони, ні дірок, ні щілин, а вугілля в них наче кіт наплакав. Викликали представників, склали авторитетну комісію, зважили те вугілля. І що ж виявилося? До тієї цифри, що в бумагах значиться, 25 тонн не вистачає.

Зібрали ми всю документацію та до Черкаського арбітражу: допоможіть, мовляв, стягти з тресту гроші за нестачу. Арбітр розглянув наш позов та й каже, що цією справою повинен займатися народний суд м. Луганська.

Взяли ми свою документацію, мито заплатили, гербову марку приліпили та й послали до Луганського обласного суду. Обласний суд теж розглянув наш позов і направив до другої дільниці народного суду в Красний Луч. А Краснолуцький суд теж розглянув наш позов і направив до... арбітражу.

Карусель виходить. Арбітр до суду посилає. Суд до арбітра. Трест «Краснолучвугілля» мовчить, як у рот води набрав. А хто нам гроші поверне за недодане вугілля? Хто?

А. ПОСНИЙ,
голова Буцької міжколгоспної будівельної організації.

Черкаська область.

ХОЛОДНЕ ВОГНИЩЕ

Чудового весняного вечора в селі Благовіщенці, Кам'янсько-Дніпровського району, Запорізької області, трапилася незвичайна подія.

У цьому великому і красивому селі є дуже тісний і неприваблений клуб. Колись це був звичайнісінький сарай. А потім його переобладнали на клуб.

Так отож: чудового весняного вечора у цьому колишньому сараї демонструвався кінофільм. Людей набилося, що й шилом не проткнеш. Духота нестерпна. Не витримав один глядач такого «культурного дозвілля» і втратив свідомість.

І що вже йому не робили: і холодну воду на голову лили, і скипідаром, де треба, терли — не допомагало. На щастя, саме в цей час в селі перебував досвідчений фізкультурник з обласного центру. Він зробив отому кінобідоласі штучне дихання і «оживив» його.

Під час животворної операції з кишені потерпілого випало оце фото.

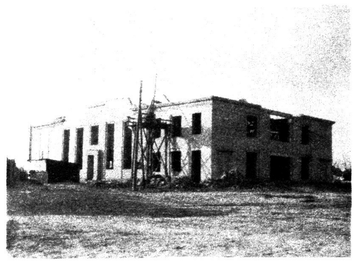

Досвідчений фізкультурник підібрав його, довго над ним думав, та так нічого і не второпав. Зрештою, він надіслав фото до редакції і запитав, що ж воно означає.

Довго билися редакційні працівники, поки встановили істину. А істина ось яка.

П'ять років тому у Благовіщенці почали будувати клуб. Не клуб, а справжній Палац культури.

— У новому приміщенні — по-новому розгорнемо культурно-освітню роботу, — в один голос сказали жителі села. — Отам уже розвернемось!

Та, мабуть, не в добрий час вони ці слова промовили.

Спорудити клуб підрядилося будівельне управління № 4, яке очолює т. Холодулькін. Хоч і не дуже жваво в будівельників діло йшло, а стіни вони все ж таки вивели. А потім — як одрізало.

А вже ж вкладено в тую коробку 702 тисячі карбованців!

Сподівалися жителі Благовіщенки, що матимуть вогнище культури, а воно не тільки не горить, а й не димить. Отож той горопаха кіноглядач і носив з собою фото з клубу-недобуду. Думав, що йому від того легше буде. А що вийшло...

Шкодуємо, що не можемо дописати кінця цієї історії. Просимо голову Кам'янсько-Дніпровського райвиконкому т. Ромашка виконати цю роботу. Йому там ближче й видніше. Нехай пише.

Але не відписується!

Л. ГРОХА.

Мал. К. ЗАРУБИ

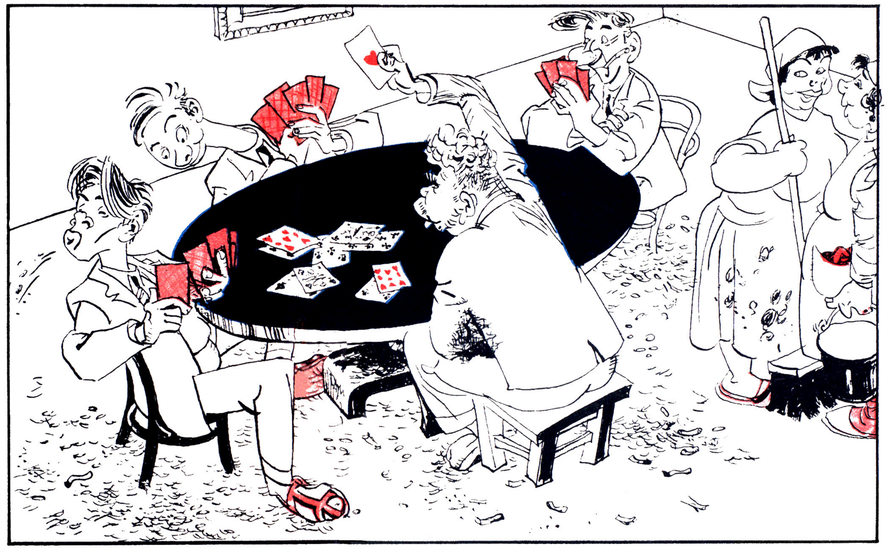

— Хто з них зараз програє, той клуб підмете...

●

І ТАКЕ БУВАЄ

Київський трест «Хрещатикбуд» (керуючий т. Кубрачєнко) двічі намагався здати новий 40-квартирний будинок на Боєнській вулиці, 37 з великими недоробками. Будувало його Перше будівельне управління тресту, де начальником т. Злочевський.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Вітаю з новосіллям. Ось вам ключ од вашої квартири.

ШИЛО В МІШКУ

Є ще подекуди малосвідомі матері, які лякають своїх дітей різними страховиськами. Є вони і в Заболотові, Станіславської області. Тільки в котроїсь заведе дитина, вона вже її страхає: «Зараз покличу дядька з мішком, і він тебе забере!»

Деяких заболотівських дядьків це брало за живе. Зокрема А. Ф. Когана і його найближчого приятеля М. О. Бачука.

— До чого тут мішок? — обурювалися вони. — Наче нам з тими мішками тільки й роботи, що чужих дітей до розуму доводити. Нашим мішкам і без них діла вистачить!

І справді, обидва приятелі орудували мішками, аж дим ішов. Завідуючий базою Заболотівської райспоживспілки М. О. Бачук списував цілі мішки, як уцінений товар, і сплавляв їх сільському споживчому товариству по справжній ціні. На кожному мішкові заробляв по 8 карбованців.

М. О. Бачук збував мішки цілими партіями. Кожна сотня їх приносила комерсантові 800 карбованців чистого «прибутку».

Але А. Ф. Когана така комерція мало цікавила. Бачукові прибутки його не влаштовували.

От борошно, що зберігалося в тих мішках, — то вже інша річ!

Ставши завідуючим Заболотівською хлібопекарнею, А. Ф. Коган прийшов до висновку, що з борошна можна багато чого напекти. Хліб та булочки — то ще не все. Можна спекти добрячий будинок! Ще кращий і просторіший, ніж отой, що його поставив завбазою Бачук.

Не довго думаючи, Коган почав викручувати у пекарні крендеді.

Насамперед він пустив у продаж частину борошна, одержаного на випікання хліба. У широкій кишені завідуючого пекарнею осіли й грошики, виручені за продаж дріжджів, олії, солі і дров. Робив він усе так спритно, що й премії за перевиконання плану випікання хліба одержував.

Та не одним тільки умовним хлібом живе людина з такою буйною фантазією, як у Когана. Незабаром він почав зрізати окраїці і з вийчених хлібин: трохи наліг на нормативи припічки і випаровування, та й вигадав на цьому для себе 51 тонну хліба.

Комусь іншому такий окраєць, можливо, в горлі застрявь би, а Коган його легко проковтнув. Тільки й того, що чкурнув після цього до Чернівців і здав там у надійні руки на зберігання 75 тисяч карбованців.

Мабуть, довго ще випікав би отак хліб цей завідуючий пекарнею, та якось зненацька біля самої печі наскочив на ревізора й опікся.

Почав після того А. Ф. Коган лаштуватися в дорогу. Вже навіть примирився з тим, що на казенний хліб перейти доведеться.

Але прокуратура Станіславської області підвела його. Як узяла в травні минулого року документи слідства в свої руки, так і понині їх при собі тримає. Шукає у справі Когана та Бачука елемент злочину і ніяк знайти не може.

Заховався, видно, той елемент десь у мішках і стирчить звідтіля отаким шилом!

О. МИХАЙЛЕНКО,
М. ОРЛОВ.

ДИРЕКТОР ПІД МІКРОСКОПОМ

Чудесна штука — мікроскоп. Хоч би й отой інструментальний мікроскоп, на придбання якого київський завод «Кінодеталь» не пошкодував 15 тисяч карбованців.

Добрі гроші, нічого не скажеш.

Користуючись цим оптичним приладом, кожен може тепер визначити деякі риси характеру директора заводу «Кінодеталь» т. Ягодинського.

Інструментальний мікроскоп придбано для заводських потреб, але чомусь на заводі йому місця не знайшлося. Він уже не перший місяць валяється просто неба, на подвір'ї, псується від негоди.

Автомашина, якою їздить директор заводу т. Ягодинський, не дуже боїться атмосферних опадів, але зберігається вона в закритому цегляному заводському приміщенні. Бо це — особиста власність Ягодинського.

На зборах та нарадах Броніслав Владиславович часто висловлює цінні думки про те, як треба берегти громадське добро. Тепер робітники на практиці знають ціну директоровим словам. Вони добре розгледіли, що в директора на язиці і що на умі.

Допоміг їм у цьому той же мікроскоп.

Правду люди кажуть, що за його допомогою можна побачити таке, чого звичайним оком і не помітиш...

В. ОПТИЧНИЙ.

ГУМОР „Лудаш-Маті“

Угорський сатиричний журнал (м. Будапешт).

ПРИГОДА В РАЮ

— Анонімний лист?! І хто б його міг написати?!!

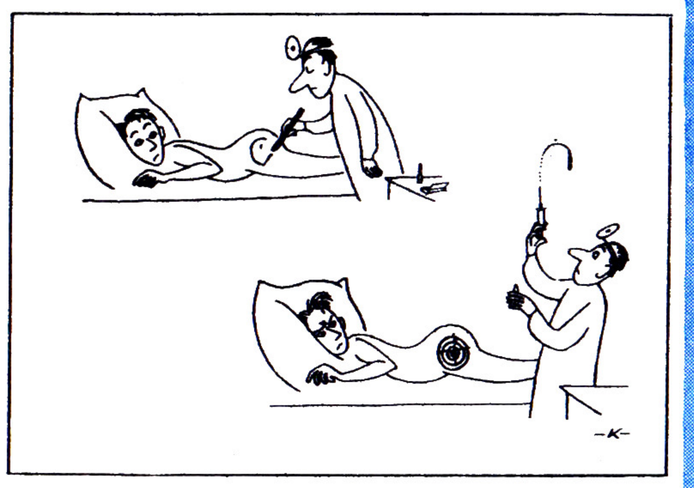

Лікар-початківець.

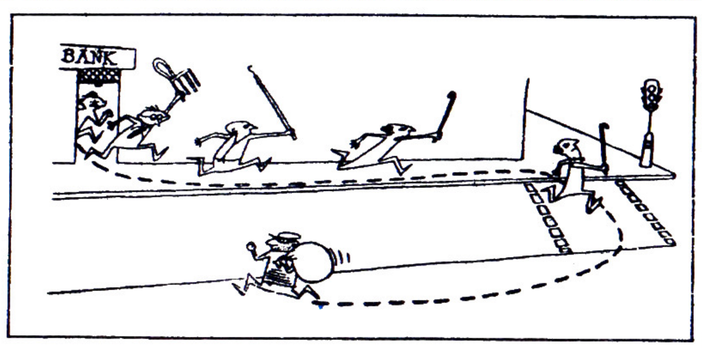

Без слів.

Перша допомога.

Без слів.

ЧАСТУШКИ

ПРО ЗАБОБОНИ

Усьому, що брешуть карти,
Дехто вірить не на жарт.
Від гадань у тітки Марти
Ставсь у серденьку інфаркт.

Хоче Настя мати щастя,
Щоб женився на ній Явтух;
Оддала ворожці Настя
Плаття, чоботи й кожух.

Як Онисі пити-їсти?
Що не день, то їй верзуть
Мракобіси, єговісти
Про страшний господній суд.

Ех, землячко, схаменися,
Бо заслабнеш скоро вкрай
І потрапиш ти, Онисю,
В божевільню, а не в рай.

Скажем, друзі, наостанці,
Хай усі це розчовпуть:
У добу космічних станцій
Забобонним сором буть.

З книг узнайте, як і звідки
В світі виникло життя,
А дикунські пережитки
Відкидайте, мов сміття!

Павло ОПАНАСЕНКО.
м. Одеса.

МАЛЕНЬКІ ГУМОРЕСКИ

ЗА ЩО ЙОГО ВШАНУВАЛИ

Винахідникові Кру́ку
Сам директор тиснув руку.
І хоч був він скнара зроду, —
Дав грошову нагороду!
За що ж Крука вшанували?
Чим прославився отак?
Бо раніше не встигали
Із цехів вивозить брак.
Крук поставив транспортер —
Не страшний їм брак тепер!

ЧОМУ НЕ СПИТЬ

Всю ніч стовбичить під вікном,
як пень.
Дівчину з хати виклика, зітхає...
Невже так палко він її кохає?
Ні... Ледацюга виспався за день!

ПІДЛАБУЗНИК

У бані одягався підлабузник.
Вже застебнув, було, останній
гудзик,
Та вгледів зава Івана Хомича —
І знову роздягатися почав!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

ДАВНІЙ ГРІХ

(БАЙКА)

Клене Кота Уляна:
«Пропала вся сметана —
Щодня півглечика нема!
Наївся клятий і дріма!
Я ще торік його застала,
Як він потяг шматюгу сала!
Ич, спить, мов твар свята!..»
Схопила дрюк
Та з обох рук
Ударила безвинного Кота.

Аж давить сміх синка Івана:
Він зна, де ділася сметана.
Коту ж за давній гріх
Біди щоденно міх.

Денис РУДЕНКО.
с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

Народні усмішки

ПРО ГАРЯЧОГО ДІДА

Дід був дуже прудкий, завжди поспішав і не любив їсти гаряче. Їжа, яку йому подавала баба, мала бути такою, щоб її не доводилося студити.

Якось приїхала до баби її знайома, а та саме варила картоплю. На столі стояв глечик з кислим молоком. Зараз пролунає гудок — прийде дід.

Як це завжди буває, жінки забалакалися, і саме тоді, коли залунав гудок, баба встигла лише зцідити воду з картоплі і поставити миску на стіл. Картопля парувала.

На порозі з'явився дід. Глянувши на паруючу картоплю, він схопив її і, разом з миской, викинув крізь відчинене вікно у садок. Баба, побачивши це, схопила глечик з кисляком і жбурнула його туди ж.

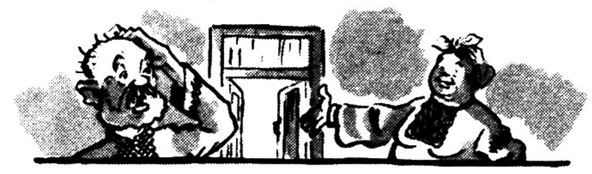

— Що це ти робиш? — здивувався дід.

— Я думала, ти там обідати будеш, — відповіла йому баба.

Повідомила С. ГАЙДУЧЕНКО.
м. Коростень.

ПОЖАЛІВ

В одному селі жили собі чоловік та жінка, а в другому селі жила стара теща. Та от померла теща. Голосить жінка, побивається, а чоловік — хоч би хни. Побачила таке жінка, та до чоловіка:

— Ах ти такий-сякий! Значить, тобі моєї матері не жаль!

Почав і чоловік голосити. Голосить та приказує:

«Ох, теща моя любенька,
Ти ж мені була, як мати рідненька.
Як я ж, було, приїду,
А ви варенників наварите.
Самі поїсте, а мені юшку оддасте.
А я їм-їм та ще й
нап'ю-у-у-у-ся».

Слухала жінка, слухала, та й каже:

— Не треба, чоловіче, бо матір не піднімеш, а себе загубиш.

Повідомив М. ЕСЬМАН.
Макіївський район,
Сталінської області.

ЛЮЛЬКА І «ПРИНЦ»

Один селянин вирушив у далеку дорогу. В ті часи люди рідко подорожували залізницею, бо плата за проїзд була велика і тому вагони завжди були майже порожні.

Розмістившись зручно біля відчиненого вікна, сільський пасажир довго милувався лісами, селами, нивами, повз які пролітав поїзд. Нарешті, зморив його сон і він заснув. Невідомо, довго чи коротко спав він, однак, коли пробудився, побачив напроти себе попутницю. Дама була вбрана в пишну сукню, голову її прикрашав капелюшок з розкішним павиним пір'ям, а на колінах вона держала чорне цуценя. Дама його звала «Принцем».

«От бог послав хрещену душу, — подумав селянин про свою супутницю. — Буде до кого промовити хоч слово живе».

І, вийнявши з-за халяви черешневу люльку, а з-за пазухи кремінь і кресало, він поринув у їдкий синюватий дим. А потім уже, як звичай велить, чемненько вклонився пані та й каже:

— Слава Ісусу Христу!

— Ви неотесаний хам! — випалила у відповідь пані. — Як ви смієте при жінці смоктати отой смердючий цибух та ще у вагоні!

— А... А... А хто вам дав право заводити до вагона блохливу собаку? — відрубав селянин.

— Йой!! — люто вівкнула пані, вихопила з селянинового рота люльку і жбурнула її за вікно.

Не довго думаючи, селянин схопив з паниного подолка перестрашене цуценя та й запустив ним туди ж.

Хто зна, що було б далі між ними, якби в цю справу не втрутився кондуктор. Пані і селянин послухали його поради: мовляв, найкраще висісти їм у найближчому місті й оформити взаємний позов.

...Коли два позовники в кабінеті судді, перебиваючи один одного, розказували свою гірку історію, у двері щось зашкрябало. Через хвилину невелика лапка просунулась між половинками дверей і в кабінет увірвався задиханий, мокрий від поту Принц. У зубах у нього була люлька.

Щаслива усмішка промайнула на обличчі селянина. Як горох, котилися сльози радості з очей пані. Тільки пан суддя був незадоволений: адже по всьому було видно, що позов припиняється. А це обіцяло йому не хабара, а тільки дулю з маком.

Надіслав М. ГИКАВИЙ
з села Ягільниця, Чортківського району,
Тернопільської області.

Андрій ПАТРУС-КАРПАТСЬКИЙ

А поросятко упокоїлося

Раніше, як розповісти цю сумну пригоду, заглибимось трохи в історію. Християнство прийшло на Закарпаття з Болгарії. Років за вісімдесят до насильного хрещення в Дніпрі. Але справжньої християнської релігії тут ніколи не існувало. Була суміш поганства й християнських обрядів.

Бога ніхто не визнає за виключного, за єдиного володаря світу. Поруч завжди стоїть диявол, сатана, чорт чи якась інша нечиста сила, яка тільки капостить, перевертає догори ногами все, що зробить Саваоф. Перун і Христос — рівноправні, рівносильні близнюки. У релігійній свідомості закарпатців плече в плече йдуть два боги: Добро і Зло. Вони панують над душами, вони визначають їхні вчинки. І слід підкреслити, що сила Зла частенько перемагає. Бог неспроможний протистояти їй. Чорт могутніший за нього.

...Нещодавно захворіло поросятко у сивої бабусі Василихи. Нікого, бідна, не мала, тільки цю безсловесну тварину. Сини давно поженилися, а у єдиної дочки — своя жура: дітей купа. Рідко коли діти навідувались до старої.

Так Василиха й жила самотня в похиленій солом'яній хатині. Одну радість мала — поросятко. Колгосп подарував.

— Годуйте, матусю, солонинку будете мати, — сказав голова, дай йому, боже, гаразду.

— Їдж, солодке моє, — приговорювала Василиха, підсовуючи Бондієві, як вона називала кабанчика, миску з токаном.

Поросятко їло, нічого бога гнівити. Поправлялося.

— Як я його кошкаю, як його кошкаю! — хвалилася удова. — Олією помиї заправляю. Прямо в ротик картопельку подаю.

Баба Василиха жила непогано. Податків давно не треба було платити. І «секурацію», як казала вона, страхування не вимагали. Хоч сини й не дуже приходили до неї, але онуки частенько бували. То хлібець принесуть. То горщик молока. То муки́, то цукру. Тепер ще поросятко росте.

— Навесні продам. Куплю собі козу, щоб своє молоко було в хаті. Маленьке за решту грошей придбаю. Знову викохаю. Знову без копійки не буду, — не раз говорила сама з собою в пустій хаті.

Хороші мрії були у Василихи!

— А може, й до коровки ще доживу! — складала вона плани, покладаючи велику надію на поросятко.

Поросятко бігало по подвір'ю, весело хрюкало, коли його чухала між вухами, смішно підстрибувало. Аж сльози у бабусі капали. Сама проколола Бондієві вухо, червону стрічку протягла, щоб хтось, боронь боже, не наврочив. Спочатку в цебрикові купала, а після просто так мила, з горнятка.

Росло, нівроку. Жирне стало. Майже на п'ядь хребет широкий став.

— Коли таке встигла вигодувати, неборанько? — зупинилася в п'ятницю біля її воріт Анця, витріщила очі і з глиняної люльки пах та пах на кабанчика.

— Файне яке!

Баба Василиха знала, що в Анці недобре око. Тому тричі легенько сплюнула на поросятко.

— Тфу, тфу, тфу! Хоч би-сь, небого, нівроку сказала! — промовила з докором.

Не минуло й до вечора, як порося захворіло. Тільки лежить та й лежить.

— Ідіть, бабо, за ветеринаром, — радили їй.

— Веретенар, веретенар! А що він розуміється на худобині?! — недовірливо хитала стара головою.

Все ж на третій день взяла курку і кудись подалася в дорогу. Хату замкнула довгим дерев'яним ключем із залізним язичком, поправила на плечах білу гуньку, що в ній ще вінчалася, і рушила. Поза городи, через поле, що шуміло сухим пожовклим кукурудзинням, вийшла на толоку. А звідси рукою подати до монастиря.

— Дай, боже, добрий день, — чемно нахилила голову і поцілувала в руку отця Філарета.

— Що вас, бабко, принесло? — поцікавився той.

— Біда на мою сиву голову, — почала Василиха. — Як із неба скотилася.

— Но, но, бабко! Так не можна казати З неба лише добро господь посилає рабам своїм.

— Поросятко в мене захворіло. Допоможіть, отче, — благала стара.— Лежить, лежить і раптом ним починає кидати. І піна на пискові робиться.

— Лихий час, диявол вселився в нього! — негайно встановив діагноз отець Філарет. — Що їсти давали в піст? Ага, молоко з токаном давали! Я так і думав. І самі, напевно, їли? Ага, їли! Вот січас імієте.

— До гроба не забуду, — просила далі Василиха, — доки жити буду.

Щоб підкріпити свої слова чимось більш конкретним, Василиха поклала кошик з куркою ближче до отця Філарета. Курка забилася, коли побачила скуйовджену чорну бородищу, як лопата, але вискочити не змогла. Бабка заздалегідь зв'язала їй лапки.

— Така вже служба моя, — з жалем у голосі промовив отець Філарет. — Ходімо, Василихо.

Він покликав якогось послушника, що ще не мав монаського одягу, й наказав:

— Віднеси, сирохмане, на кухню. Спечіть мені до вечора. З яблуками.

Отець Філарет був із тих служителів церкви, які виростали в селі і вся освіта їхня полягала в умінні читати євангеліє. Ще за Франца-Йосифа закінчив він чотири класи елементарної школи, і далі — ні кроку. В душі він щиро вірив у ті самі чудеса, перед якими схилялися і його вірники. Він знав, що кожне боже діло хоче зіпсувати антихрист, щез би він, скрізь пхає свого кривого носа, перешкоджаючи і господу і йому. Перейде чорний котик дорогу, — отець хрестився або повертав назад, як і баба Василиха. Побачить вночі вогники біля річки, — і твердо впевнений, що це нехрещені загублені немовлята. Гримне взимку грім чи веселка вперіже півнеба, — війна буде, голод буде, чума буде. Коротше кажучи, отцю Філарету властиве було все те, що притаманне всім забобонним людям.

Був він уже чоловік не молодий, років понад шістдесят. Ішов поволі, хоч бабусі не терпілося скоріше дібратися до хати. «Що там Бонді робить?» — тривожилась.

Перейшли мулистий потік Буковинське, потім Черлений і наблизилися до села. Бабка повеселішала, але мовчала. Раз священик мовчить, і їй нічого говорити.

Поросятко лежало в сінях. Філарет нахилився над ним, похитав головою:

— Погано, Василихо. Скоріше треба було прийти. Чорт глибоко в нього засів.

Є така молитва про всяку худобину, про скотинку, щоб бог варував її від лиха. Не вперше отцю Філарету доводилося читати її. Напам'ять знав. Скинув з себе дощовик, вдяг єпітрахіль, поклав кабанчикові руку на голову і почав. Тільки окремі слова доходили до Василихи, так швидко вимовляв отець Філарет.

До хати сходилися сусіди і собі хрестилися. Як-не-як — акафист служився.

— Тепер все буде добре, Василихо. Ось вам ще пляшечка свяченої водиці. Тричі на день давайте, — закінчив Філарет. — І ще двадцять п'ять рублів знайдіть. Я в монастирі свічки запалю перед іконою святого Миколи. Він захисник усякої тварі божої.

Та кабанчикові ставало дедалі гірше. Тоді Василиха пішла до ворожки:

— Дай, жінко божа, зілля. Поросятко захворіло.

— Я віщувала, що ти до мене прийдеш, — відповіла ворожка. — На, напувай до схід сонця і до схід місяця і примовляй кожен раз:

«Щез-бись, пропав-бись,
В землю протав-бись,
В траві загубися,
В воді утопися,
Нечистий, немитий,
Богом побитий,
Тьфу на тебе, згинь,
Чорту — амінь!»

Все точно виконала Василиха, як радила ворожка. Але кабанчик вже не вставав. Другий день тільки з ложки заливала його. Навіть печену картоплю з олією не хотів їсти. Василиха дуже перелякалася і побігла якомога швидше до ветеринарної амбулаторії. Молодий юнак, що сидів тут, вислухав бабку, взяв якусь гумову кишку, шприц і пішов.

— Вже здохло, бабко, — повідомив, коли оглянув кабанчика. — Треба було раніше покликати.

Так нічого й не допомогло кабанчикові: ні свячена водиця, ні ворожчина травиця. Упокоїлося. А хто не вірить, хай спитає бабку Василиху. Я дам точну адресу. І її, і отця Філарета. Обоє ще живуть.

Тячівщина на Закарпатті.

Сатиричні мініатюри

ЖАРТІВНИКИ

Каже Катря, що у місті,
В ощадкасі є на книжці
В неї, мабуть, тисяч з двісті.
«Ой, дівчино
Катерино,
І нащо мені ті гроші?!
В тебе очі й так хороші,
Я тебе давно кохав
І ніде не забував...
— Я збрехала, — каже Катря.
— Так і я ж пожартував...

В. КОЧЕВЕНКО.

м. Київ.

ТЕЛЕГРАМА

Шле дружина телеграму:
«Зустрічай мене і маму».
Дома вже дружина й мама,
Лиш в дорозі... телеграма!

О. ЯРОШ.

с. Олександрінка,
Волноваського району,
Сталінської області.

СКРОМНЕ БАЖАННЯ

— Скажи, доню, мені прямо —
Чого б ти бажала?
— Щоб до смерті мене, мамо,
Ти догодувала.

Федір ПАЛАЖЕНКО.

с. Вовківці,
Роменського району,
Сумської області.

У КОГО ШЛУНОК МІЦНІШИЙ

(За народними мотивами)

Запевняв один сусіда
Майже з кулаками:
— Наймічніший шлунок в качки:
Перетравить камінь...

А другий сказав спокійно:
— Кинь оту балачку,
В мене шлунок ще міцніший, —
Перемеле й качку!»

В. АДАМЧУК.

ПОВЧАЛА МАТИ...

— Правдивим будь і чесним,
сину, —
Повчала мати раз дитину, —
Тепер засну, а прийде тітка —
Скажи, що мама у сусідки.

П. ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
на Харківщині.

СТУДЕНТ І КОНТРОЛЕР

(Жарт)

Контролер студента раз
У трамваї лає:
— Чом білета не взяли?
Совісті немає...—
А студент йому: — Е, ні,
Дядечку хороший,
Вибачайте: совість є,
Та немає грошей.

А. ДЗЯТКО.

м. Запоріжжя.

ПОСЛУХАВСЬ

Дорікала мати Колі:
— Синку, соромно мені...
Подивись — всі люди в полі,
Ти ж у ліжку цілі дні.
— Що ж, піду полежу й там,
Якщо ліжка шкода вам.

М. ГАЛЕВКО.

с. Братське,
Миколаївської області.

БАРАН НА КОНЦЕРТІ

(БАЙКА)

Концерт давали Соловї в гаю.
Привів Баран туди Вівцю свою...
Коли ж затихла пісня чарівна,
Почули всі таке від Барана:
— Хіба це співи? Тьох та тьох саме.
А де ж у них прекрасне наше: Ме-е-е?

О. ДОВГИЙ.

НА КОЛГОСПНОМУ БАШТАНІ

Набивши кавунами пельку,
Повчати сторожа узявся бригадир:
— Послухай-но, Омельку!
Не визнавай ні рангів, ні чинів,
Жени в три шиї всіх від кавунів!

В. НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка,
Новосанджарського району
на Полтавщині.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ніяк не второпаю, кого ти мені нагадуєш...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Про клуби-недобуди та Грицямолодця» — під такою назвою у № 24 журналу за минулий рік було вміщено огляд листів читачів про незадовільне будівництво і ремонт колгоспних клубів у деяких районах республіки.

Начальник головного управління в справах культосвітніх установ Міністерства культури УРСР т. В. Буцол повідомив редакцію, що після виступу Перця на місцях вжито конкретних заходів до ліквідації викритих недоліків. Зокрема, бюро Талалаївського райкому партії (Сумська область) суворо попередило голову колгоспу «40-річчя Жовтня» т. Суходольського і зобов'язало правління колгоспу до 1 червня ц. р. відремонтувати бригадний клуб у с. Хрещатик і до 7 листопада закінчити у клубі с. Ведмеже зал для глядачів.

Максимівська сільрада (Уманський район на Черкащині) зняла з роботи за пияцтво та бездіяльність завідуючого сільським клубом Гопенка П. Т.

Поліпшилася робота Демидівського клубу (колгосп ім. Шевченка, Кременчуцького району на Полтавщині). Клуб радіофіковано, придбано баян, 100 стільців, у клубі працюють гуртки художньої самодіяльності.

★ У фейлетоні «...А я собі дримбу куплю» («Перець» № 4) йшлося про погану якість телевізорів «Львів-2».

Заступник голови Львівського раднаргоспу т. А. Дубина повідомив, що після виступу Перця раднаргосп і завод вжили заходів до поліпшення якості телевізорів «Львів-2». У другому півріччі ц. р. львівський завод почне випуск нової, досконалішої моделі телевізора — «Львів-3».

«ВИХОВУЄ»

Мал. Л. БОЙКА

— Ах ти шибеник! Чого в моє вікно цілишся?!
— А куди ж мені цілитись?
— У сусіднє!..

НАВІТЬ БУЛЬКИ НЕ ПІШЛИ...

Не думали й не гадали колгоспники артілі «Зоря комунізму», Кам'янського району на Черкащині, що доведеться їм щодня з бігу та стрибків рекорди встановлювати. А от довелося.

Стрибають і бігають навколо велетенського котлована, що з'явився посеред села Баландине. Спершу, бувало, і в котлован потрапляли. Особливо, коли «тихесенький вечір на землю спадає»... Потрапляли в нього й люди, потрапляла й худоба.

А зараз не чути. Призвичаїлися. Адже не перший рік тренуються.

Ще в 1958 році уклало правління колгоспу з начальником Київської механізованої виробничої дільниці т. Плотниковим договір на будівництво в селі ставка. Щедро переказали на рахунок дільниці кілька десятків тисяч карбованців. Бо без води в колгоспі й справді ані туди, ані сюди... Як не є, близько п'яти тисяч гектарів землі, тисячі голів худоби, качки, гуси...

Заохочений щедрим авансом, гаряче взявся за будівництво ставка десятник будівельної бригади дільниці т. Волохатюк. Перерив шляхи-дороги, викопав котлован... А далі...

Звернулося правління колгоспу до начальника, з яким ото договір укладали, а він руками розводить.

— Роздумали, — каже. — Тепер у нас інші турботи.

Так і не будують ставка, і решти грошиків не повертають.

Навіть бульки від грошей не пішли. Бо ні на чому їм, булькам отим, триматися.

КОЛГОСПНИКИ.

ПО КРИХТІ...

З СУДОВИХ ПРОТОКОЛІВ

Підсудний з ревнощів обстриг дружину. Вона плаче, а він її заспокоює: «Нічого, я тебе і без волосся любити буду».

—

Він свою жінку до того нарепетирував, що вона почала заперечувати побої.

—

Він її соромив на всякі лопатки.

—

Він підцензурно вилаявся.

—

Ця лайка в них, як у священика «господи помилуй».

—

Васильєва мені по пиці не дала, але в лице наплювала.

—

У нас всі сусіди бездушні. У кожного бездушника своя спеціальність.. Одні мене душать, інші б'ють по голові.

—

Пояснення підсудного, затриманого за кишенькову крадіжку: «У мене душевний струс мозку. Моя доля повинна бути пом'якшена».

—

Крупних нецензурних слів не було, а дрібні були.

—

Він обзиває мене нецензурними словами, а я їх недостойна.

—

Я подав до нарсуду заяву про розлучення, щоб вияснити наші взаємини.

Записав М. ЛЯХОВИЦЬКИЙ.

ДИПЛОМОВАНИЙ НЕВІГЛАС

Дали диплом ветеринара чоловіку,
А він —
Ні бе!
Ні ме!
Ні ку-ку-ріку!

В. В'ЯЛИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Боротьба за м'яч.

МАСЛО НА КОЛЕСАХ

Не кожному районові так пощастило, як Мануїльському: тут є аж два маслозаводи — один в Теофіполі, а другий в Базалії. Ці заводи виробляють масло і везуть його на базу в Хмельницький. Там масло розподіляється — кому скільки. Планувальникам відомо, що і теофіпольчани споживають масло, тому з обласного центру розподілене масло везуть знову до Мануїльського району...

Не знаємо, кому першому прийшла така геніальна ідея і з якою метою це робиться. Якщо плановики з Хмельницького облвиконкому гадають, що масло, проїхавши 350—400 кілометрів, стане ще калорійнішим, то вони глибоко помиляються.

В. ЯРОШ,
завторг Базалійського ССТ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

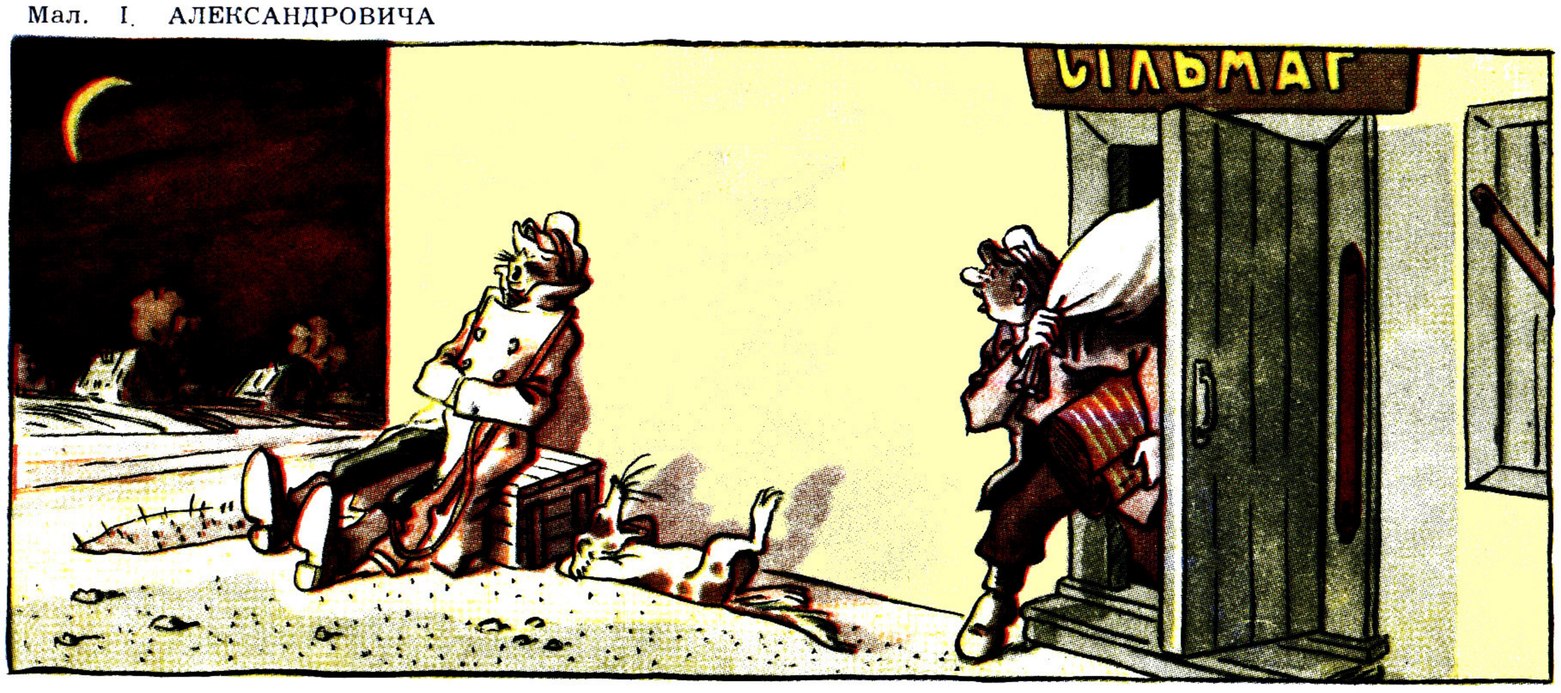

— Ну й хропе ж цей сторож, гляди, ще собаку розбудить...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11(430) (на украинском языке). Підписано до друку 20. V. 1960 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02622. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 2855. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ІНСТРУМЕНТ «МИРУ», НА ЯКОМУ ЛЮБЛЯТЬ ГРАТИ ЗАХІДНІ «МИРОТВОРЦІ»

Мал. БЕ-ША